

Nr 185.

Av herr **Månsson**, om sänkning av gällande tullsatser å läder.

De flesta torde ha erfarenhet av att ju högre tullarne på lädervaror blivit ju uslare ha de i handeln förekommande lädersorterna varit och ju högre deras pris. Nu betecknas tillståndet som outhärdligt av alla, som ha en större familj att skaffa hela skor till. Nyss ha priserna på läder åter stigit. Det är för fattigt folk snart omöjligt att mäka med nödiga sulningar av skodonen och trots höjda priser ha skomakarne det sämre än förr. Så snart de höja priset på en sulning med 25 eller 50 öre, äro genast läderfabrikanterna efter dem och ta ifrån dem den lilla sålunda ökade inkomsten genom höjda läderpris, ja ibland än mer. I allmänhet torde man kunna säga att under denna prisskrivning bekomma skomakarne ovettet och missnöjet och läderfabrikanterna de ökade inkomsterna. Därtill kommer att på sista tiden har särskilt sulläders kvalitet så försämrats att ett par sulor ej nu hålla halva tiden mot förr. De höga tullarne verka som införsel förbud och fria från alla jämförelser rörande varans bruksvärde och all konkurrens kunna våra läderfabrikanter påtvinga allmänheten en vara, som måste anses endast föga stå i förhållande till priset.

För att åtminstone i någon mån för förbrukarne av läder lätta möjligheten att i nödfall vända sig till utlandet vid inköp av behöflig vara föreslås härmed att Riksdagen ville göra följande ändringar i tulltaxan angående tullen på läder:

§ 199.

Hudar och skinn:

beredda, halvberedda härunder inbegripna:
sulläder och bindsulläder samt valross- och flodhäst-
hudar:

kärnstycken (renskurna); ävensom maskinrem-
läder 1 kg. 25 öre.

§ 200.

hela eller halva hudar samt stycken därav, allt för så vitt de icke äro hänförliga till nästföregående rubrik, 1 kg. 20 öre.

Stockholm den 25 januari 1913.

Fabian Månsson.
